

РЕШЕНИЕ

№ 1388

гр. София, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 21.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **11815** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България, вр. чл. 145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на М. П., роден на 15. 10. 2015 г. в [населено място], Република С., чрез адв. В. В., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 2, офис 208, срещу Отказ с рег. № 5364р – 28453/08. 11. 2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България на жалбоподателя.

С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен, издаден в противоречие с материалния закон и при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и връщане на преписката на административния орган със задължителни указания молбата да бъде удовлетворена. Правят се възражения, че отказът съдържа мотиви, които са неясни, противоречиви и не отговарят на смисъла и целта на закон. Жалбоподателят е заявил право на постоянно пребиваване на основание българския си произход и е приложил към заявлението всички изискуеми документи, включително и нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес за пребиваване в Република България. Декларацията удостоверява наличен адрес и не означава, че лицето постоянно пребивава на този адрес. Неправилно Дирекция „Миграция“ е приела тези данни за неверни и на основание чл.10, ал.1, т. 23 от ЗЧРБ е отказала да предостави право на постоянно пребиваване. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв.В.. Направено е искане за разноси по списък.

Ответникът – директорът на Дирекция „Миграция“, чрез юрисконсулт Т., оспорва жалбата, а по същество на делото иска отхвърлянето ѝ като неоснователна. Излага доводи за законосъобразност на оспорения отказ. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Административен съд София - град, 43 - състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по заявление рег. № Г – 2512/10. 07. 2023 г., подадено от М. П. на основание чл. 25, ал.1, т.1 от ЗЧРБ за получаване на разрешение за постоянно пребиваване на основание български произход.

Заявлението е подадено при спазване на чл. 34, ал. 3 от ППЗЧРБ, като към момента на подаване на заявлението М. П. е с разрешен срок на пребиваване в Република България с издадена виза Д за периода от 06. 07. 2023 г. до 06. 01. 2024г.

Към заявлението са приложени изискуемите документи, съгласно чл. 34, ал.1 от ППЗЧРБ и чл. 35, ал. 1 от ППЗЧРБ. Приложена е нотариално заверена декларация от собственика на имот за предоставяне на адрес на пребиваване, а именно нотариално заверена декларация от В. С. К., че предоставя адрес за пребиваване на Ч. П. и М. П. в собствения му имот с адрес по документ за собственост [населено място], [населено място], [улица].

Постъпило е служебно удостоверение за български произход, издадено от Изпълнителната агенция за българите в чужбина и положително становище от ДА“НС“.

В изпълнение на чл. 30, ал. 1, т. 6 от ЗМВР и разпоредително писмо на главния секретар на МВР с рег.№8121р – 22191/18. 10. 2017 г. е извършена проверка на декларирания адрес на пребиваване. Във връзка с проверката е изготвена докладна записка рег. № 5364р – 18800/30. 07. 2023 г., в която е посочено, че М. П. не е открит на адреса. Събрани са данни от българска гражданка, живееща на адреса, че собственикът, с когото тя живее на семейни начала е предоставил на техни приятели, баща и син, сръбски граждани, които кандидатстват за право на постоянно пребиваване, една стая и санитарен възел към нея за ползване и адресна регистрация. Деклараторът се е явил в Дирекция „Миграция“ и писмено е заявил, че е предоставил адрес на двама сърби, баща и син, които от две години отседат на адреса. Бащата работи като охрана на строителна техника в С., а синът е ученик. Ангажирал се да им търси работа в България. За последно се е срещал с лицата на датата на подписване на декларацията за осигурен адрес на пребиваване пред нотариус на 13. 05. 2023 г., от когато не ги е виждал.

След анализ на представените със заявлението и събраните в хода на административната проверка документи, административният орган е приел за установено, че заявителят е чужденец от български произход. Към заявлението са приложени всички документи по чл. 34, ал. 1, чл. 35 от ППЗЧРБ. При извършена проверка от служители на дирекция "Миграция" М. П. не е установен на адреса, на който е декларира, че пребивава: [населено място], [населено място], [улица].

Собственикът на имота не е подписал договор за наем, а само нотариално заверена декларация. Не може да посочи името на чужденеца. Твърди, че е ученик, при условие, че е роден на 15. 10. 1995г. За последно се е срещал с него на датата на подписване на нотариално заверената декларация.

След анализ на доказателствата, събрани в хода на административното

производство, директорът на дирекция "Миграция–МВР е постановил отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване на М. П., с рег. № 5364р– 28453/08. 11. 2023 г. на дирекция „Миграция“

В о.с.з., проведено на 21.02.2024г. процесуалният представител на ответника е представил справка от „Гранична полиция“, приета като доказателство по делото с протоколно определение. Видно от справката, в периода от 01. 01. 2023 г. до 21. 02. 2024 г. М. П. е влизал и напускал Република България 5 пъти, като регистраните влизания и излизания са в рамките на един и същ календарен ден за по няколко часа, тоест жалбоподателят не е оставал на територията на страната за период от 24 часа.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София – град, 43 - ти състав, направи следните правни изводи: Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган – директорът на дирекция "Миграция" - МВР. Постановен е в предвидената от закона писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК – посочени са наименованието, органът, който го е издал, адресатът, фактическите и правни основания за издаването му.

При издаването на отказа са спазени административнопроизводствените правила. Същият е постановен след извършена проверка и анализ на представените доказателства, като служебно са събрани относими такива от ДА“НС“, ГД“ГП“ и е извършена проверка на адреса на място.

Правилно е приложен и материалния закон.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ "Отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т.1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26". т. е. една от предпоставките за отказ е предвидена в чл. 10, ал. 1, т. 23 от закона, а именно: когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че М. П. е декларирал адрес на пребиваване в Република България в [населено място], [населено място], [улица]. При извършена проверка от служители на дирекция „Миграция“ чужденецът не е намерен на декларирания адрес. Видно от справка за пътуване на лицето, изготвена по данни от ГД „Гранична полиция“, чуждият гражданин е влизал и излизал от страната пет пъти, без да остава на територията повече от 24 часа. Собственикът на имота посочва, че се е срещнал с него на датата на подписване на нотариално заверената декларация за адрес, от която дата не го е виждал. Може да се направи извод, че М. П. не пребивава на декларирания адрес, не живее на адреса, никога не се е установявал на него.

Съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците от български произход.

Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ се отказва издаване на разрешение за пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, предвиждащо отказване издаване на виза или влизане в страната на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

По делото е депозирано заявление от М. П. именно за предоставяне на право за постоянно пребиваване в Р България на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ поради българския му произход.

По делото безспорно е установено, че в периода от 01. 01. 2023 г. до 21. 02. 2024 г. М. П. не е пребивавал на територията на Република България, като за този период има регистрирани 5 влизания за няколко часа, като е напуснал страната в същия ден.

Настоящият състав приема, че е налице хипотезата по чл. 10, ал. 1, т. 23, предложение второ ЗЧРБ, а именно, че М. П. е заявил неверни данни, че пребивава на посочен от него адрес на територията на [населено място], [населено място], [улица]. Формално е изпълнено изискването за деклариране на адрес, на който чужденецът ще пребивава, но при проверка е установено, че същият никога не е пребивавал на адреса. Собственикът на имота не знае двете имена на чужденеца, нито с какво се занимава, посочва, че не го е виждал от датата на подписване на декларацията, няма договор за наем или други данни на какво основание е предоставена част от имота. Съвкупно преценени доказателствата сочат, че декларирането на адрес на пребиваване е формално, а чужденецът никога не е пребивавал на този адрес.

С оглед на изложеното се налага извода, че М. П. е декларирал неверни данни, поради което по отношение на него са налице предпоставките на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ за постановяване на отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

Настоящият състав приема, че административният орган е приложил правилно материалния закон с постановения отказ, като не е допуснал съществени административни нарушения при издаване на оспорения в настоящото производство административен акт. Жалбата е неоснователна и подлежи на отхвърляне.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв., на основание чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. П., роден на 15. 10. 2015 г. в [населено място], гражданин на Република С., срещу Отказ с рег. № 5364р – 28453/08. 11. 2023г. на директора на Дирекция „Миграция“ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА М. П., роден на 15. 10. 2015 г. в [населено място], гражданин на Република С. да заплати на Дирекция "Миграция"- МВР разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00лв./сто лева/.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ:

